

DE SACRIFICIIS.

occupet terram pauper est habendus. quippe cum sit familiaris inopia. Quamobrem uir iniustus profanus est, & omni prauitate pollutus. quod quidem uitium nobis intulit ruina quaedam animae in materia discedetis a bono. omnia igitur nugae sunt quatenus aliquis a principio deficit. omnium egenus est animus, quoadiu ad ipsam plenitudinem minime suspicit. Cedit autem ei quod est naturae suae mortale, quatenus ipse non nouit reuera seipsum. Qui autem tanquam deo similis iam effectus, quam minimis ad uitum est contentus hic illa seculi aurei prosperitate potitur.

Ratio quaedam inest etiam animalibus.

Ratio quidem naturaliter inest. ratio uero recta perfectaque ex meditatione fit atque doctrina. Quapropter rationalis quidem facultatis participatio quaedam omnibus competit animalibus. Rectitudinem uero sapientiaque neque hominem quidem adeptum reperire licet & quemadmodum differentia uisus ipsius est ad uisum, uolatusque ad uolatum. non enim similiter cernunt. Astures atque Cicadae, neque aquilae similiter uolant atque per dices, sic neque rationale quodlibet aequae praecipue est acuminis & astutiae.

Ex quarto libro.

Antiqui animalibus abstinebant.

Icearchus peripateticus antiquos inquit graecos tanquam proxime deo genitos optimos fuisse natura, ac uitam optimam peregrisse adeo ut genus eorum aureum sit iudicatum. subdit eos nullum animal occidisse. Illi sane nihil ad sanitatem melius probauerunt quam superflua minime congregare. Itaque nutrimentum natura ualentius adsumere noluerunt. sed quo potius esset natura ualentior. Antiqui quoque sacerdotes aegyptiorum sapientiae studio dediti, de quibus Chereimon stoicus diligentissime tractat animalibus plurimum abstinebant. Qui etiam multa uelut diuina uenerantur quorum alia diis aliis accomodata dicebant sicut soli asturem, atque cantharum, & arietem, atque crocodilum. Comprehenderunt enim omnis animalis animam esse rationalem quando a corpore fuerit separata praesagiamque futuri nobisque diuinantem omniumque effectricem, quorum & homo solutus a corpore non ergo temere animalia honorabant, & ab eis se quantum fieri poterat continebant.

Sobria uita esse eorum.

Narrat subinde ex historia iosephi esse eorum & uitam religiosam & apud iudeos atque philosophorum omnia eos habuisse communia, charitatem mutua & absti-

EXIUS

PORPHYRIUS QUARE ANTIQVI

mentiam & patientiã ante oĩa coluisse. diuino cultui semper intentos. adeoq; fortes animo ut necari quã deũ negare maluerint. Atq; i ipsiſ cruciatibus ridere palam cõſueuerint. qui ob eam cauſam cruciati alacres animas emittebãt, tãquam iteꝝ recepturi. hæc enĩ ſentẽtia rata eſt iquit apud illos animas imortales exiſtere. atq; ab æthere tenuiſſimo deſcẽdẽtes corporibus applicari *φύμα*. i. impetu & iſtinctu naturali tractas ad corpora. poſt quam uero e carcere corporis emigrauerint tanquam à longa ſeruitute iã liberis exultare, pẽr que ſublimia ſe attollere. Abſtinebãt tum aĩalibus multis, tũ omni prorfus incõtinẽtia. Denique ex ipſa uita & temperatiſſima & ueritatis ſtudioſiſſima & deuotiſſima deo inter eos multi futura præſagiebãt. ideoque propheta nom inabãtur,

Sapientes antiqui præſentẽ uitam contẽnebant ſpe futurã.

Sapientes indorum nominati ſunt gymnoſophiſtã inter eos q̄ quãdam generis ſucceſſiõẽ in ſtudio religionis & ſapiẽtiã procedebant brahmanes nominati ſunt. qui uero idem electione tantũ profitebãtur ſa manei quoꝝ uitã bardefanes babylonius late deſcribit. Samanei huius uitã tẽpus tanquã neceſſariã quãdã ſeruitutẽ naturã miniſtrãtem i uiti ferebãt, ſtudebãtq; aĩas e corpe ſoluere. & cũ proſpere corpus ſe hẽre ſentirẽt ſape nihilo ad hoc urgẽte egrediebãtur e uita, hos ergo domeſtici obitu beatos exiſtimabãt atq; eos q̄ illis ſuperſſent deſlebãt ut iſcõlices.

Sobrietas & contemplatio mentẽ deo cõiungit,

Gymnoſophiſtã præter reliquã temperantiã atq; ſanctimoniã animalibus abſtinebant.

Sanctimonia quidẽ mortalibus abſtinẽs æternã cõtinet uitã. Corpus autẽ pinguefactũ animã cogit exurire a ſcõlici uita cadẽtem. augetq; mortale expellẽs impediẽſq; uitã nobis æternã cõtaminat & animã uidelicet corpoream eam reddens, & ad id quod diuerſum eſt deſlectens. Magnes uero lapis quaſi quãdã animã tradit ferro ſibi aliquãdo propinquanti. unde ferrum natura grauiſſimum euadit leue eleuaturq; ſpiritu magnetis ſe conferens ad magnetem. Si quis ergo ad deũ ſuſpẽ ſe uãſerit in corporeũ intellectualemq; merito nõ debet nutrimentũ quærere, quo pingueſcat corpus, quod iter ad mentem impedit. Sed ad minimum ac penitus neceſſariũ alimentũ rediget corpus. Ipſeq; nutritur diuinitate naturalius deo coniunctus, quam magneti ferrum. Jam uero ſi neque minimis quidem alimentis indigeremus, tãto ſcõliciores eſſemus quanto magis & immortales. Nunc uero in hoc mortali uiuentes. Adhuc etiam nos (ut ita dicam) mortalioreſ latenter efficiamus dum

28. an. de ſan. 5

AN
dum...
plurimè...
tuncque...
paucaque...
dum op...
zibus exi...
Veru...
debetur...
uero ſe...
doque...
tes ar...
eſt, quã...

ANIMALIVS ABSTINEBAT.

... corpus ... animalivus ... abstinebat ...

FINIS.

MAGNVS FIC

Y neta ay
Planoz ar
hos modum
cod autem
liberica imp
doque fide
tuum unu
pecun nup
abspen
philosoph
hoer mem
alere de
ipio p
libere de
tophos

MAGNVS FIC

9 V
cupimus
quoniam
tur
ur
man
Planoz
etiam
alio
magn
tua
pelli
na